A OPTA POARTĂ

(o feerie)

de Luiza Carol

Prolog înainte de ridicarea cortinei

[O voce citeşte pe un fond muzical aranjat după opera „Aida" de Verdi:]

Rezumatul libretului original:

Libretul a fost scris de de Antonio Ghislanzoni, bazat pe o schiţă de Mariette Bey care a stat la originea unei drame în proză scrise de Camille du Locle în colaborare cu Verdi

ACTUL I, scena 1

La palatul Faraonului din Memphis, marele preot Ramfis stă de vorbă cu Radames, un tânăr căpitan din armată. Preotul spune că oracolul lui Isis i-a revelat numele luptătorului care va conduce armata egipteană împotriva forţelor etiopiene care ameninţă ţara. Radames speră că el este cel care va avea această onoare, fiindcă vrea să dovedească Faraonului curajul său. El visează să se întoarcă victorios şi să ceară Faraonului drept răsplată permisiunea de a se căsători cu sclava etiopiană Aida pe care o iubeşte în secret. Aida este sclava lui Amneris, fiica Faraonului. Ambele femei apar în holul palatului şi din cuvintele lor aflăm că ele îl iubesc pe Radames în secret şi sunt rivale. Faraonul vine şi declară că ţara lui e în război cu Etiopia, anunţând că Radames va conduce armata egipteană. Lumea îi urează noroc lui Radames şi îl conduce la templul lui Phtah, zeul creaţiei. Rămasă singură, Aida se zbuciumă între iubirea pentru Radames, duşmanul ţării ei, şi iubirea pentru tatăl ei, Amonasro, care este regele Etiopiei.

ACTUL I, scena 2

În timpul unei ceremonii în templul lui Phtah, Ramfis îi oferă lui Radames sabia sfântă cu care va pleca la luptă.

ACTUL II, scena 1

Armata egipteană i-a înfrânt pe etiopieni. Amneris e împodobită de sclavele care o pregătesc pentru sărbătoarea victoriei. Amneris o provoacă pe Aida să-şi mărturisească dragostea pentru Radames şi apoi o umileşte.

ACTUL II, scena 2

Dincolo de zidurile Tebei, mulţimea îl aclamă pe Radames şi pe soldaţii lui. Aida îl recunoaşte pe tatăl ei printre prizonieri, dar el ascunde faptul că e Amonasro, regele Etiopiei. Radames îl roagă pe Faraon să elibereze toţi prizonierii, dar este dezamăgit când Faraonul decide să-i păstreze ostateci pe Aida şi pe tatăl ei. Faraonul îi promite lui Radames mâna fiicei sale Amneris şi succesiunea la tronul Egiptului.

ACTUL III

Noaptea, Amneris merge cu Ramfis la templul lui Isis pe malul Nilului, pentru a obţine binecuvântarea zeiţei în vederea căsătoriei ei cu Radames. Aida a fost rugată de Radames să vină în apropierea templului şi acolo ea îl întâlneşte pe tatăl ei. Amonasro îi spune fiicei lui că etiopienii se pregătesc din nou să atace Egiptul. El îi cere Aidei să obţină de la Radames planul secret de război al Egiptului şi promite că va face în aşa fel ca Radames să-i fie soţ şi rege al Etiopiei. Amonasro se ascunde când apare Radames. Acesta din urmă îi promite Aidei că după ce va obţine a doua victorie împotriva etiopienilor, va cere Faraonului permisiunea de a se căsători cu ea drept răsplată. Aida se teme că Amneris s-ar putea răzbuna şi îl convinge pe Radames să fugă cu ea. Ea îl întreabă cum ar putea trece de hotarele Egiptului fără pericol şi Radames îi răspunde la întrebare. Dar această informaţie e un secret militar şi Amonasro l-a auzit. Amonasro iese din ascunzătoare şi Radames înţelege prea târziu că a trădat un secret important. Amneris şi Ramfis vin de la templu şi descoperă trădarea. Aida şi Amonasro fug, dar Radames se predă soldaţilor din gardă.

ACTUL IV, scena 1

Amonasro a fost ucis şi Aida a scăpat cu viaţă dar nimeni nu ştie unde se ascunde. Radames e prizonier. Amneris îi promite că îi va salva viaţa dacă acceptă să renunţe la dragostea lui pentru Aida, dar el refuză. Preoţii îl acuză pe Radames de trădare şi el nu se apără, aşa că este condamnat la moarte. Amneris are remuşcări, dar e prea târziu.

ACTUL IV, scena 2

Radames a fost îngropat de viu într-o criptă a templului lui Phtah. Aici el o întâlneşte pe Aida care s-a furişat în secret pentru a muri împreună cu iubitul ei.

— NOTĂ EXPLICATIVĂ:

Feeria care urmează se referă la poemul antic „Trezirea lui

Osiris" (cunoscut sub numele de „Cartea morţilor"). Acel poem descrie călătoria sufletului prin lumea cealaltă, până ce câştigă dreptul de a se trezi la o nouă viaţă. Sufletul trece prin şapte case, cu condiţia de a rosti numele corect al paznicilor (altfel, el este devorat de monştri). Ritualul de trecere prin cele şapte porţi cuprinde rugăciuni pentru ca amintirea, trupul, umbra, inima, numele, lumina şi esenţa celui decedat să fie lăsate să treacă. Apoi, sufletul trebuie să scape de năvoadele „pescarilor de suflete", spunând ce păcate nu a săvârşit. La sfârşitul călătoriei, inima persoanei care a murit trebuie cântărită pe Balanţa Dreptăţii şi dacă se dovedeşte a fi uşoară ca o pană, sufletul este liber să se trezească într-o viaţă nouă. Statuetele magice îngropate alături de sarcofage erau menite să capete viaţă în întunericul mormintelor, pentru a însoţi şi servi sufletele celor decedaţi.

A OPTA POARTĂ

1. [Egiptul antic. Cripta întunecată de sub templul lui Phtah, la Memphis. Într-un colţ arde un opaiţ. În lumina lui palidă, îi putem vedea pe Aida şi Radames îngropaţi de vii.]

AIDA: Radames! Uite, am adus mâncare şi apă pentru cel puţin trei zile. Şi sunt o mulţime de statuete magice aici în criptă.

RADAMES: Statuete magice! Dar cine le va umple cu viaţă, Aida?

AIDA: Noi o să facem asta. Cu ajutorul tatălui meu.

RADAMES: Tatăl tău? Regele Amonasro? Mai trăieşte?

AIDA: Nu, deocamdată nu. Dar mă rog la zeii noştri să-i dea o nouă viaţă în curând. Nu ştiai că regele Amonasro a fost un mare vraci etiopian? Înainte de moarte, tata mi-a dat o amuletă puternică. Cu ajutorul ei, vom umple cu viaţă statuetele magice şi le vom cere să ne pregătească mâncare când proviziile ni se vor termina. Dar, pentru moment, ne putem bucura că suntem singuri împreună.

RADAMES: Singuri împreună. O lună de miere sub o lespede de mormânt. Câte zile mai avem de trăit? Trei zile? Patru? Cinci? Cât timp vom mai avea destul aer în criptă?

AIDA: Ssst… Nu te gândi la timp. Nu există timp sub o lespede de mormânt. Peste noi s-a topit timpul…

[Se sărută. Aida stinge opaiţul. Cei doi rămân în tăcere şi întuneric.]

2. [Acelaşi loc, după câteva zile. Tăcere şi întuneric.]

AIDA: Radames!

RADAMES: Ce-i?

AIDA: Am o senzaţie ciudată. Amuleta de pe piept se încinge.

RADAMES: Scoate-o dacă te deranjează.

AIDA: Nu înţelegi? Zeul dinăuntrul ei vrea să iasă afară. Tot ce aşteaptă el este să fie chemat pe nume.

RADAMES: Să-l chemi pe nume? Ai să chemi pe nume un zeu etiopian?

AIDA: Da. E zeul copilăriei mele, zeul glumelor şi dansului şi jocurilor şi bucuriei. Zeul copiilor. Hei, tu, spirit al amuletei! Prinde viaţă Bes, prinde viaţă!

RADAMES: Pe Bes îl chemi, pe zeul pitic al copilăriei? Dar e şi zeul meu! E un zeu egiptean!

AIDA: Sigur că da. Asta e una din cele mai nostime extravaganţe ale lui Bes. E zeul oricărui copil, nu-i pasă dacă un copil e egiptean sau etiopian.

RADAMES: Dar nu mai suntem copii, Aida.

AIDA: Ssst… Nu spune asta. Gândeşte-te la copilul care ai fost, iubeşte-l pe copilul din sufletul tău şi cheamă-l pe nume pe Bes…

RADAMES: Bes! Zeu vesel al copilăriei mele, Bes! Prinde viaţă Bes, prinde viaţă!

AIDA: Simt că amuleta tremură. Ieşi afară din amuletă, Bes! Prinde viaţă Bes, prinde viaţă… [O lumină invadează scena puţin câte puţin. Zeul pitic Bes prinde viaţă. Acum putem vedea bine statuetele magice din criptă, precum şi coşurile cu mâncare şi apă aduse de Aida.]

BES: Salutare Aida şi Radames!

AIDA: Bun venit Bes, zeu al copilăriei mele!

RADAMES: Bun venit Bes, zeu al copilăriei mele!

BES: Aduc veşti bune de la regele Amonasro. Spiritul lui va veni să le întâlnească pe ale voastre la sfârşitul călătoriei.

AIDA: Călătorie? Ce călătorie?

BES: Vorbesc de călătoria voastră prin moarte, către o viaţă nouă.

RADAMES: Dar nu suntem pregătiţi pentru acea călătorie, Bes. Trupurile noastre nu sunt îmbălsămate pentru aşa ceva.

BES: De asta sunt eu aici. Să vă pregătesc pentru călătorie. În muzică veţi fi îmbălsămaţi. Tot ce trebuie să faceţi voi este să cântaţi, să cântaţi, să cântaţi…

RADAMES: Să cântăm? Dar ce se întâmplă dacă nu avem talent pentru asta?

BES: Fleacuri. Orice copil poate să cânte. Muzica este vocea dragostei, vocea lui Isis. Dacă voi vă iubiţi, atunci Isis cu siguranţă va revărsa asupra voastră darul cântecului.

AIDA: Dar ce facem dacă nu avem cuvinte pentru melodii? Ce facem dacă nu avem talent pentru cuvinte?

BES: Fleacuri. Orice copil poate crea poeme. Dacă dragostea voastră este destul de puternică, Isis cu siguranţă vă va dărui şi harul poeziei.

AIDA: Îmi pare aşa ciudat… Să scrii poeme când eşti îngropat de viu sub o lespede de mormânt?

BES: Cum altfel crezi că poate cineva să scrie poeme? În lumea de afară nu există libertate pentru poezie. Scribii scriu ceea ce vrea Faraonul să asculte, cântăreţii compun melodii pentru cuvintele lor şi dansatorii dansează. Aşa-zişii artişti devin corupţi, orgolioşi, invidioşi. Dar poezia adevărată creşte sub lespezi de mormânt, unde oamenii au în cele din urmă libertate şi timp. Şi unde înfloreşte poezia, înfloresc toate celelalte arte.

RADAMES: Noi avem libertate? Noi avem timp? Libertate pentru ce? Timp pentru ce?

BES: Pentru a înţelege propriile voastre vieţi…

RADAMES: Zei nedrepţi! Nu noi ne-am ales destinele. Zeii ne-au manipulat vieţile ca şi cum am fi fost nişte statuete magice cu care au jucat un joc. Cum să găsim acum un sens vieţilor noastre?

BES: Chiar aşa a fost de fapt, chiar aşa a fost. Osiris şi Set au jucat un joc de masă cu piese albe şi negre. În vremea asta, Isis se plictisea. Aşa că a făcut una din glumele ei obişnuite: a făcut ca Regina Neagră şi Cavalerul Alb să se îndrăgostească unul de altul… Apoi, Regina Albă a devenit geloasă, Preotul Alb a devenit răzbunător… Până la urmă Regele Negru a fost ucis iar Cavalerul Alb şi Regina Neagră au fost îngropaţi de vii sub o lespede de mormânt…

AIDA: Vrei să spui că eu am fost folosită drept o Regină Neagră în jocul acela?

RADAMES: Şi eu am fost folosit drept un Cavaler Alb? Asta e toată povestea vieţilor noastre? Un joc? Doar un joc?

AIDA: Atunci, vieţile noastre n-au niciun sens…

BES: Ei… dacă zeii vor să căutaţi un sens, trebuie să-i ascultaţi.

RADAMES: Dar ce să facem dacă nu găsim niciun sens?

BES: Atunci, faceţi ca aventura căutării să fie frumoasă. Asta vreau să vă spun. Dacă puteţi să vă bucuraţi de căutarea în sine, ea va deveni un sens prin ea însăşi. Numai dacă vreţi, desigur. Vă pot ajuta să descoperiţi frumuseţea din viaţa voastră, în aşa fel încât zeilor să le placă şi să vrea să vă vadă trăind-o iar, şi iar, şi iar…

RADAMES: Ce aştepţi să primeşti în schimb, Bes?

BES: Nimic. Eu sunt singurul zeu care nu urmăreşte să primească recompense. Nu-mi trebuie altare şi sacrificii. Fac magie numai de plăcere.

RADAMES: Plăcerea cui, Bes?

BES: Plăcerea mea.

AIDA: Vrei să spui că trăieşti numai ca să te distrezi?

BES: Da, ca toţi zeii de altfel. Dar sunt un zeu bun, glumele mele îi bucură şi pe oameni şi pe zei. Îmi face plăcere să-i văd pe zei şi pe oameni zâmbind.

AIDA: Eşti un zeu puternic?

BES: Asta depinde numai de voi. Cu cât ai mai multă încredere într-un zeu, cu atât el devine mai puternic. Aveţi încredere în mine?

AIDA: [îngenunchează] Am încredere în tine Bes, zeul copilăriei mele.

RADAMES: [îngenunchează] Am încredere în tine Bes, zeul copilăriei mele.

BES: Mulţumesc. Încrederea voastră este puterea mea. Hai să ne pregătim pentru marea călătorie. Am nevoie de muzică pentru ca să vă îmbălsămez în ea şi să aduc la viaţă statuetele magice. Vă rog, ascultaţi muzica sufletelor voastre… şi aduceţi-o la viaţă…

RADAMES: Dar nu ştim cum…

BES: Încercaţi doar. Aveţi încredere în zeul copilăriei voastre şi încercaţi…

RADAMES: Dar ce să fac dacă vocea mea nu e destul de bună, dacă vorbele mele nu sunt destul de bune, dacă…

AIDA: Ce să fac eu dacă n-am degetele destul de îndemânatece pe strunele lirei…

BES: Fleacuri. Nu există concurenţă sub o piatră de mormânt. Aici sunteţi singuri cu zeii. Nu trebuie să fiţi mai buni decât altcineva.

Trebuie doar să fiţi voi înşivă, atâta tot. De fapt, ceea ce aud zeii nu e vocea voastră ci iubirea voastră; ei nu aud vorbele voastre ci adevărul vostru; ei nu aud strunele lirei ci strunele inimilor voastre. Încercaţi doar şi aveţi încredere în mine, încercaţi… Scoateţi la iveală adevărata muzică a inimilor şi atunci vă veţi trezi cu inimile strălucindu-vă în palme, gata pentru marea călătorie.

[Radames începe să cânte şi Aida îl acompaniază la liră. La început sunt timizi dar puţin câte puţin capătă încredere de sine. Bes face semne cu mâinile spre statuetele magice; ele prind viaţă una câte una şi se înclină în faţa lui.]

RADAMES: [Cunoscuta arie a Actului I scena 1 din „AIDA”]

<\>

[Când termină se înclină în faţă publicului. Bes şi statuetele magice aplaudă şi strigă „Bravo!” Aida şi Radames se pomenesc fiecare cu inima strălucindu-i în palmă.]

BES: Minunat! Minunat! Acum, pregătiţi-vă cu toţii pentru marea călătorie! Repede, repede!

[Bate din palme şi statuetele animate încep să se pregătească de călătorie, luând cu ele coşuri cu prăjituri şi fructe, flori şi instrumente muzicale, opaiţe şi vase de tămâie.]

3. [Începe călătoria în lumea subpământeană. Scena rămâne în întuneric. Statuetele magice coboară în mijlocul publicului. Ele cântă rugăciunile către Phtah (zeul creaţiei) din Actul I scena 2 din „AIDA”, jucând roluri de preoţi şi de preotese. Una dintre statuete joacă rolul lui Ramfis. Statuetele dansează cu opaiţe aprinse şi vase de tămâie aprinsă în mâini. Ele oferă publicului prăjituri şi flori.]

<\<PREOTEASĂ: Atotputernicule Phtah, / Spirit al vieţii în lume, ah! ah!

PREOTESE: Ascultă chemarea noastră!

RAMFIS ŞI PREOŢI: Tu, cel care ai creat din nimic/ Cerul şi pământul şi marea, / Ascultă chemarea noastră!

PREOTESE: Atotputernicule, atotputernicule Phtah, / Spirit care face să crească întreaga lume – / Ah! Ascultă chemarea noastră!

RAMFIS, PREOŢI: Zeu cu natură dublă, / Tată şi fiu în acelaşi timp, / Ascultă chemarea noastră!

PREOTESE: Spirit al eternului, / Sursă a luminii solare, / Ascultă chemarea noastră!

RAMFIS, PREOŢI: Viaţă a întregii creaţii, / Sursă a iubirii eterne, / Te chemăm pe nume!

PREOTESE: Atotputernicule Phtah!

RAMFIS ŞI PREOŢI: Te chemăm pe nume!»

[Intră Aida şi Radames, purtându-şi în palme inimile strălucitoare.]

BES: [Nu se vede pe scenă, dar vocea lui se aude în şoaptă] Eu sunt Bes, zeul copilăriei voastre, zeul bucuriei. Vă doresc drum bun, Aida şi Radames. Va trebui să treceţi în curând prin cele şapte porţi ale lumii subpământene. Nu vă temeţi. Regula de joc este că trebuie să ghiciţi numele adevărate ale portarilor. La fiecare poartă, numele portarului este cuvântul de trecere. Şi cine nu ştie numele portarului este înghiţit de un crocodil. Aveţi încredere în zeul copilăriei voastre şi el întotdeauna vă va ajuta.

4. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE MUZICĂ CEREASCĂ”]

RADAMES: Salutare, portar al primei porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE MUZICĂ CEREASCĂ”!

RADAMES: Ştim cine eşti!

AIDA: Ştim numele tău adevărat!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-ASCULTĂ-CU-PROPRIA-I-PIELE!

RADAMES: CEL-CARE-ASCULTĂ-CU-PROPRIA-I-PIELE!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-ASCULTĂ-CU-PROPRIA-I-PIELE!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă amintirile a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă amintirile a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

5. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE ARTĂ

PLASTICĂ CEREASCĂ”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a doua porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE ARTĂ PLASTICĂ CEREASCĂ”!

RADAMES: Ştim numele tău adevărat!

AIDA: Ştim cine eşti!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-VEDE-MUZICĂ-ÎNCREMENITĂ!

RADAMES: CEL-CARE-VEDE-MUZICĂ-ÎNCREMENITĂ!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-VEDE-MUZICĂ-ÎNCREMENITĂ!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă trupurile a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă trupurile a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

6. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE ARTĂ A PARFUMURILOR CEREŞTI”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a treia porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE ARTĂ A PARFUMURILOR CEREŞTI”!

RADAMES: Cunoaştem numele tău adevărat!

AIDA: Cunoaştem cine eşti!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-MIROASE-FLORI-DE-MUZICĂ!

RADAMES: CEL-CARE-MIROASE-FLORI-DE-MUZICĂ!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-MIROASE-FLORI-DE-MUZICĂ!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă umbrele a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă umbrele a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

7. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE BUCĂTĂRIE CEREASCĂ”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a patra porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE BUCĂTĂRIE CEREASCĂ”!

RADAMES: Am aflat cine eşti cu adevărat!

AIDA: Am aflat numele tău adevărat!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-SE-HRĂNEŞTE-CU-PROPRIILE-I-CÂNTECE!

RADAMES: CEL-CARE-SE-HRĂNEŞTE-CU-PROPRIILE-I-CÂNTECE!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-SE-HRĂNEŞTE-CU-PROPRIILE-I-CÂNTECE!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă inimile a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă inimile a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

8. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE POEZIE CEREASCĂ”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a cincea porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE POEZIE CEREASCĂ”!

RADAMES: Pot să spun numele tău adevărat!

AIDA: Pot să spun cine eşti!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-MÂNGÂIE-BRIZA!

RADAMES: CEL-CARE-MÂNGÂIE-BRIZA!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-MÂNGÂIE-BRIZA!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă numele a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă numele a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

9. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE ARTĂ DRAMATICĂ CEREASCĂ”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a şasea porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE ARTĂ DRAMATICĂ CEREASCĂ”!

RADAMES: Putem să pronunţăm numele tău adevărat!

AIDA: Putem să spunem cine eşti!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-CARE-POATE-LUA-ORICE-CHIP!

RADAMES: CEL-CARE-POATE-LUA-ORICE-CHIP!

AIDA: Tu eşti CEL-CARE-POATE-LUA-ORICE-CHIP!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă lumina a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă lumina a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

10. [Pe scenă apare o poartă şi un portar cu un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE DANS CERESC”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a şaptea porţi!

AIDA: Salutare, portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE DANS CERESC”!

RADAMES: Ştim numele tău adevărat!

AIDA: Ştim cine eşti cu adevărat!

RADAMES: Tu eşti…

BES: [şopteşte nevăzut] CEL-AL-CĂRUI-TRUP-ESTE-ABUR-DE-MUZICĂ!

RADAMES: CEL-AL-CĂRUI-TRUP-ESTE-ABUR-DE-MUZICĂ!

AIDA: Tu eşti CEL-AL-CĂRUI-TRUP-ESTE-ABUR-DE-MUZICĂ!

[Portarul dă din cap afirmativ şi zâmbeşte.]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă esenţa a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă esenţa a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Ei sunt urmaţi de statuetele magice. Portarul primeşte prăjituri şi flori.]

11. [Călătorii aşteaptă pe scenă]

BES: [Nu e vizibil pe scenă, numai vocea lui se aude în şoaptă] Eu sunt Bes, zeul copilăriei voastre, zeul bucuriei. Sunt alături de voi, Aida şi Radames. Acum va trebui să jucaţi un joc nou, jocul „Confesiunilor negative". Veţi trece printre monştri care prind suflete în plasele lor de pescuit. De câte ori ei vor să vă prindă, voi trebuie să încercaţi să-i convingeţi să fie îngăduitori cu voi. Gândiţi-vă la orice lucru rău pe care NU l-aţi făcut în viaţă şi spuneţi-le că NU l-aţi făcut. Nu vă fie teamă. Aveţi încredere în zeul copilăriei voastre şi el vă va apăra întotdeauna.

AIDA: Ah, nu! Prea multe încercări! Prea multe pericole!

RADAMES: Nu aşa ţi-a fost vorba, Bes. Ai spus că vom fi liberi sub lespedea de mormânt.

BES: Sunteţi liberi să creaţi artă cerească şi mai multă libertate nu există în cele două lumi, nici pentru oameni şi nici pentru zei.

RADAMES: Dar ne porţi dintr-un joc în altul şi jocurile tale sunt periculoase, Bes. Sunt jocuri pe viaţă şi pe moarte.

BES: Toate jocurile adevărate sunt pe viaţă şi pe moarte în cele două lumi.

AIDA: Şi a treia lume nu există?

BES: Nu, a treia lume nu există încă, nici pentru oameni şi nici pentru zei. Dar dacă vrem, putem să dăruim frumuseţe celor două lumi pe care le avem. Aveţi răbdare. Dacă jocurile din lumea de aici ar fi prea plăcute, ar fi prea trist când ar trebui s-o părăsiţi. Dacă în lumea

de acolo ar fi jocurile prea plăcute, ar fi şi de acolo prea tristă plecarea. Cel mai bine e aşa cum e. Aveţi încredere în mine. Aveţi încredere în zeul copilăriei voastre.

RADAMES: Bine, să avem încredere. Ce spuneai? Să mărturisim ce păcate NU am făcut? Dar de ce? De ce să nu mărturisim cel puţin păcatele pe care chiar le-am comis?

BES: Ah, nimeni n-are timp pentru aşa ceva. Lumea e aşa de plină de păcate că nici măcar zeii n-au timp să le asculte pe toate. Dar, dacă puteţi să vă gândiţi la câteva păcate mici pe care NU le-aţi comis, va fi suficient pentru ca să domoliţi monştrii. Vă doresc noroc şi drum bun!

[Bes dispare. Se văd plase de pescuit în jurul scenei şi în sală, pe spaţiile dintre şiruri de scaune. Aida şi Radames trec printre plase purtându-şi fiecare inima în palmă, urmaţi de statuetele magice care dansează. Muzica este cea care deschide Actul III scena 1 din „AIDA" (rugăciunea către Isis, pe malurile Nilului). Statuetele magice cântă în cor.]

<\<COR: Zeiţă pe care o iubeşte marele Osiris, / Nemuritoare mamă şi soţie, / Zeiţă care mişcă inima omenească, / Pulsând de încântare castă. / Ajută-ne, ajută-ne pe cei care te căutăm în noaptea asta, / Ajută-ne pe noi cei care-ţi cerem binecuvântarea, / Mamă a iubirii puternice, / Te căutăm, te căutăm în noaptea asta.»

[Aida şi Radames se adresează spectatorilor]

RADAMES: Hei voi, pescari de suflete! Voi care-i judecaţi pe alţii şi nu vă judecaţi pe voi!

AIDA: Voi care aveţi ochi doar pentru greşelile altora!

RADAMES: Fiţi îngăduitori cu greşelile noastre.

AIDA: Fiţi blânzi cu noi.

RADAMES: Am făcut multe greşeli în viaţă, dar niciodată nu ne-am pierdut visele copilăriei…

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice]

AIDA: Niciodată nu am scris un vers nesincer…

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice]

RADAMES: N-am încetat să iubim florile…

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice]

AIDA: N-am gătit vreodată mâncare fără gust sau nesănătoasă…

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice]

RADAMES: N-am cântat niciodată o notă falsă…

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice]

AIDA: Şi niciodată n-am trădat iubirea!

RADAMES: Niciodată n-am trădat iubirea!

AIDA: Fiţi îngăduitori cu noi, vă rugăm!

RADAMES: Vă rugăm!

[Avansează amândoi, urmaţi de statuetele magice. Ajung la scenă, unde îi aşteaptă Bes.]

BES: Felicitări! Aţi ajuns la marele tron al lui Ra, unde vor veni zeii ca să vă vadă jucând capodopera vieţilor voastre. Vă doresc succes.

[Intră în scenă zeii Egiptului antic. Aida şi Radames se găsesc dintr-odată pe o scenă în scenă]

BES: [şopteşte] Nu vă fie teamă! Nu trebuie să jucaţi nimic când sunteţi în faţa marilor zei. Ei văd şi aud mintea omenească. Ei or să vă privească prin binoclurile lor şi se vor putea bucura de spectacolul pe care l-aţi pregătit pentru ei.

[Zeii se uită prin binocluri şi se aude uvertura la opera „AIDA”]

12. [Acelaşi loc, trei ore mai târziu. Se aud ultimele sunete din „AIDA”. Zeii bat din palme şi strigă „Bravo!”. Aida şi Radames se înclină în faţa lor.]

BES: [Adresându-se zeilor] Mulţumesc, mulţumesc. Eu sunt Bes, regizorul spectacolului. Acum a venit vremea balanţei. [Adresându-se Aidei şi lui Radames] Inimile voastre vor fi puse pe Balanţa Dreptăţii şi fiecare din ele va trebui să fie mai uşoară ca o pană. Numai atunci Maat, zeiţa Dreptăţii, va declara sufletele voastre libere să se trezească la o viaţă nouă.

[Anubis aduce Balanţa Dreptăţii. Aida şi Radames îşi pun ambele inimi pe un taler al balanţei. Maat pune două pene pe celălalt taler şi cele două inimi se dovedesc a fi uşoare ca două pene. Zeii aplaudă.]

MAAT: Aida şi Radames, v-aţi transformat vieţile într-o capodoperă şi asta a făcut ca inimile voastre să fie uşoare şi pure. Vă declar liberi să vă treziţi într-o viaţă nouă. Felici…

SET: Opriţi totul! Opriţi! E ilegal! Totul e ilegal! E un truc la mijloc! Bes a amestecat cuvintele scrise în „Cartea morţilor” cu cuvintele din „Cartea viilor”!

RA: Cum? Bes a amestecat cuvintele? Ha, ha, ha…

SET: A amestecat „Cartea morţilor” cu „Cartea viilor”!

RA: Ha, ha, ha… Bes a amestecat „Cartea morţilor” cu „Cartea viilor”! Ha, ha, ha…

[Toţi zeii râd, în afară de Set şi Bes]

SET: Bes a făcut un ghiveci din cărţile noastre sfinte. Şi voi, zei ignoranţi ce sunteţi, n-aţi observat nicio diferenţă! Aplaudaţi cu toţii şi vă bucuraţi de o erezie! Cer pedeapsă! Pedeapsă pentru dizidentul Bes” Pedeapsă pentru cei doi îndrăgostiţi eretici! Pedeapsă pentru cei şapte paznici corupţi de la porţi! Pedeapsă!!! Pedeapsă!!!

RA: Taci din gură, Set! Maat a eliberat aceste suflete şi ceea ce decide zeiţa Dreptăţii nu poate fi schimbat. Nici măcar eu n-am putere asupra zeiţei Dreptăţii. De altfel, ceea ce a făcut Bes a fost foarte nostim… Ha, ha, ha…

SET: Dar e o erezie! E o ruşine pentru toţi zeii! Nu putem accepta aşa ceva! E împotriva legii!

RA: Ai grijă ce vorbeşti, Set. Care lege? Legea cui? Eu sunt marele Ra, eu sunt legea. Vino-ncoace, scribule. Scrie aşa: „De acum înainte, va fi o a opta poartă pe drumul subpământean…” [Se aude un zgomot ca şi cum o bandă de film este răsucită]

13. [Înapoi în lumea subpământeană, cu câtva timp în urmă. Aida, Radames şi statuetele magice sunt dezorientaţi.]

AIDA: Ce ni se întâmplă?

RADAMES: Unde suntem?

BES: [E nevăzut, numai vocea i se aude] Nu fiţi îngrijoraţi, aveţi încredere în zeul copilăriei voastre. Sunteţi puţin înapoi în timp, numai puţin.

RADAMES: Cu cât anume ne-am întors în timp?

BES: Nu contează. Câtă vreme sunteţi încă în lumea subpământeană, nu are importanţă. Marele Ra ne-a ordonat să adăugăm doar un mic fragment la scenariu. În acest moment, voi tocmai aţi trecut prin cea de a şaptea poartă şi acum trebuie să mai treceţi şi printr-o a opta poartă…

14. [Pe scenă apare o poartă şi portarul ei e Bes, însoţit de un crocodil. Pe poartă este o firmă cu inscripţia: „ÎNALTA ŞCOALĂ MAGICĂ DE UMOR CERESC”]

RADAMES: Salutare, portar al celei de a opta porţi!

AIDA: Salutare portar al „ÎNALTEI ŞCOLI MAGICE DE UMOR

CERESC”!

RADAMES: Am aflat numele tău adevărat!

AIDA: Am aflat cine eşti cu adevărat în clipa asta!

RADAMES: Tu eşti… în clipa asta eşti… [Bes tace, zâmbind şi plângând] CEL-CARE-SURÂDE-PRINTRE-LACRIMI!

[Bes dă din cap afirmativ şi zâmbeşte]

RADAMES: Lasă-ne să trecem!

AIDA: Lasă-ne să trecem!

RADAMES: Lasă să treacă bucuria a doi îndrăgostiţi!

AIDA: Lasă să treacă bucuria a doi îndrăgostiţi!

[Aida şi Radames sunt lăsaţi să treacă prin poartă, purtându-şi fiecare inima în palmă. Sunt urmaţi de statuetele magice. Bes ţopăie şi dansează şi îi îmbrăţişează pe cei doi îndrăgostiţi. Se aude un zgomot de bandă de film răsucită.]

15. [Din nou marea sală a tronului lui Ra. Pe Marea Balanţă, cele două inimi se dovedesc din nou a fi uşoare ca două pene. Zeii aplaudă.]

MAAT: Aida şi Radames, vă declar liberi să vă treziţi într-o nouă viaţă! Felicitări!

TOŢI ZEII: Felicitări! Drum bun! [Aida şi Radames sunt transformaţi în două săgeţi de foc. Scena devine întunecată. De acum înainte personajele nu se mai văd, doar se aud.]

BES: Drum bun suflete frumoase! Adio!

AIDA: Adio, tărâm al lunii noastre de miere!

RADAMES: Adio! [pauză] Bes!

BES: Da, ascult!

RADAMES: Bes! N-o să fie plictisitor să trăim acelaşi lucru iar şi iar?

BES: N-aveţi grijă. O să uitaţi călătoria asta când veţi fi treji în lumea celor vii. Doar în vise ea vă va apărea din nou din când în când. De altfel, puteţi oricând să creaţi alt scenariu şi să vă transformaţi viaţa într-un alt spectacol, dacă vreţi. Aveţi acum destulă experienţă. Amintiţi-vă ce v-am spus: nu puteţi evada din aceste două lumi, dar puteţi să vă faceţi călătoriile plăcute, chiar pline de sens dacă doriţi. Adio suflete dragi!

RADAMES: Adio! [pauză]

AIDA: Bes!

BES: Da, ascult!

AIDA: O să ne fie dor de lumea ceea frumoasă de acolo! Lumea lunii noastre de miere…

BES: Veniţi înapoi oricând, vom fi bucuroşi de oaspeţi. Adio!

AIDA: Adio!

[Spectatorii se pomenesc într-o lumină albastră, în timp ce se aude duetul final din „AIDA”]

<\<AIDA ŞI RADAMES: Adio pământ; adio, o vale a plângerii! / Un vis de bucurie care acum trebuie să dispară. / Pentru noi tot cerul, tot cerul este larg. / În cer ne aşteaptă un mâine mai luminos, / Când ne vom afla într-o eternă lumină a zilei. / Ah, tot cerul este larg.

PREOŢI ŞI PREOTESE: Atotputernicule Phtah, ascultă chemarea noastră!

AIDA ŞI RADAMES: Adio pământ; adio, o vale a plângerii! / Un vis de bucurie care acum trebuie să dispară. / Pentru noi tot cerul, tot cerul este larg. / În cer ne aşteaptă un mâine mai luminos, / Când ne vom afla într-o eternă lumină a zilei. / Ah, tot cerul este larg.

AMNERIS: Pentru pace mă rog ţie – / Spirit iubit – / Isis, primeşte sufletul lui! / Pentru pace mă rog ţie, pentru pace, pentru pace, pentru pace.

PREOŢI ŞI PREOTESE: Atotputernicule Phtah!»